

Името имъ само като споменеше,
 И верѣдъ толкосъ мжки, мрѣжи, испитни,
 Нито на мигъ свойтѣ чувства не мѣни,
 Завѣтната вѣра, дори Господь чу го,
 Едно поколение даваше на друго;
 На кои въ ума си малки йощ' дѣца
 Виждахме съсъ трепетъ мжжитѣ лица;
 За които вѣчерь (о какъ сладко бѣше),
 Баба ни вѣвъ ккта като ни сбереше
 Съ раскази чудесни души ни плѣнеше.

Тѣ идяхъ стройно и пѣяхъ тамъ.
 И тѣхната пѣсень, като въ нѣкой храмъ
 Се носеше грѣмко врѣдъ подъ небосвода
 И лѣйше въ гърдитѣ мисль и свобода.

Тогавъ погледнахъ на тезъ рѣдове,
 Които покрихъ цѣлото полѣ.

И завчасъ въ ума си, като въ лудория,
 Кървава и страшна видѣхъ България
 Покрита съсъ рани, покрита съ позоръ,
 Че вдига ржцѣ си къмъ синий просторъ!

.....
 И катъ си прѣдставихъ дългото чернило
 И наш'то безчестно и скотско теглило,
 Майчинитѣ съззи, братовата скрѣбъ,
 И на моятъ татко синия му грѣбъ,
 И катъ си прѣдставихъ тие мжки черни,
 Ужаси нечути, ядове безмѣрни,
 Йгото отъ вжтрѣ и срамътъ отъ вѣнь,
 Перушица въ кърви и Батакъ въ огнь;